

DE POPPENKAST

Uongens, de poppenkast speelt". Deze uitroep, — ik herinner hem me nog uit mijn jeugd — deed ons spel en leeren vergeten en ijlen naar de plaats waar de onvergetelijke Jan Klaassen ons kinderen met zijn potsierlijke gebaren vermaakte. Want een poppenkast was in onze jeugd een heerlijk ding.

Met volle overgave van onze kindharten leefden wij mede met de lotgevallen van „Jan" en zijn vrouw Katrijn. Hoe vol en onbevungen klonk onze lach om de malle bokkensprongen die de poppen maakten!

Helaas! Onze jeugd is voorbij en met haar ook haar genoegens. Maar ziet, de poppenkast schijnt onvergankelijk, want voor eenigen tijd werden wij weder evenals in onze kinderjaren, zij het dan ook op meer officiële wijze door uitnodigingskaarten en advertenties, uitgenodigd ter bijwoning van het spel van Jan Klaassen.

Natuurlijk hebben wij van de uitnodiging gaarne gebruik gemaakt en hebben we ons Zondag 5 Juli opgemaakt om te gaan naar de Poppenkast.

„Een vroolijk spel vol ernst" door Bernard Canter, heeft ons dien middag eenige kostelijke uren bezorgd. Over de opvoering zelve, die door prachtig

SCÈNE UIT HET EERSTE BEDRIJF.
(foto's Vereenigde Fotobureaux.)

dood gevonden wordt in 't riet, die 't goud voor Pierlala verkoos, uitroept:

„Goud brengt geen heil en liefde brengt slechts smart, vaarwel... ik sterf aan een gebroken hart".

Jan Klaassen doorsteekt den bewerker van al dit onheil, Berlino, den parvenu.

het bruiloftsfeest, en Spiritio geeft hem dien.

Jan Klaassen wil er iets heel fantastisch in hebben, „iets ongelooflijks", een vrouw, die haar man niet bedriegt, „een heel nieuw genre op 't moderne tooneel".

Spiritio geeft dan de kern van 't nieuwe stuk aan.

Rooie Hein lokt Jan Klaassen nu mee naar de herberg en Duit en Gezag, procureur en deurwaarder komen op, om Pierlala op bijzonder geestige manier zijn laatste bezittingen „in naam der wet" te ontfutselen, totdat Jan Klaassen die machthebbers op leuke manier wegjaagt, de bruiloftstoet opkomt, er spelletjes gespeeld worden, de bruid op den woonwagen klopt en Jan Klaassen weer komt, die zegt, dat het vandaag vertoonde stuk den strijd tusschen liefde en goud verbeeldt.

Dan wordt met de vermakelijke vertooning in de inmiddels opgeslagen poppenkast een begin gemaakt, waarvan het einde is, dat Pierlala, verlaten geliefde, waarna Clasina, Jan Klaassen's dochter,

HET BRUIDSPAAR.

BERNARD CANTER,
schrijver van het openluchtspel
„Poppenkast".

DANS UIT „POPPEKAST".

weer werd begunstigd, zullen we hier niets zeggen. Alleen — ter verduidelijking van onze foto's — zullen wij in 't kort even den inhoud weergeven.

Het stuk speelt op het landgoed van Amiante.

Daar staat de woonwagen van Jan Klaassen, die straks door Amiante zal worden uitgenodigd voor haar en haar dochter, de bruid, bruidegom en feestelingen een vertooning te geven in de poppenkast, die op de speelplaats zal worden opgericht. Voordien zien wij Spiritio, den dood, uit den grond oprijzen.

Pierlala nadert tot de plek dezer verschijning in zijn pierrot-costuum met gekalkt gelaat en bloemen. Het toonbeeld van den onpractischen, zorgelozen, droefgeestigen dreamer. Hij zingt, zich begeleidend op de gitaar, vluchtige melankolieke liedekens, totdat Jan Klaassen vloekend uit zijn woonwagen komt.

Jan Klaassen's samenspraak met Pierlala en Spiritio is op sommige plaatsen voortreffelijk van ironie en galgenhumor. Hij zegt tot den Dood, dat hij juist van pas komt. Jan Klaassen heeft namelijk een nieuwen tekst noodig voor

De edelvrouw inviteert dan ook de kunstenaars aan den bruiloftsdisch, en allen trekken naar het landgoed tot besluit.

Zooals gezegd: dit stuk heeft ons eenige aangename uren bezorgd. Het is vol geestige pittige en leuke wendingen, terwijl de muziek, gecomponeerd door Leo Ruygrok, en de dansen, ingestudeerd door B. Leefson Jr., het stuk op prettige wijze verlevendigende. Niet het minst evenwel werkte de

omgeving er toe mede tot het verkrijgen van een intiem en gezellig geheel.

Dit is nog eens iets anders dan 's winters in een vollen schouwburg te zitten.

Hier in een gezellig villatuintje, met als door de natuur gevormde amphitheatersgewijze opklimmende steenen banken, wordt je vanzelf in een sprookjesstemming gebracht.

De zon scheen vroolijk door de boomen en 'n zoete geur van bloemen en planten kwam op den adem van een zomerwindje op je toe.

Werkelijk, het was een middag van groot genot.

